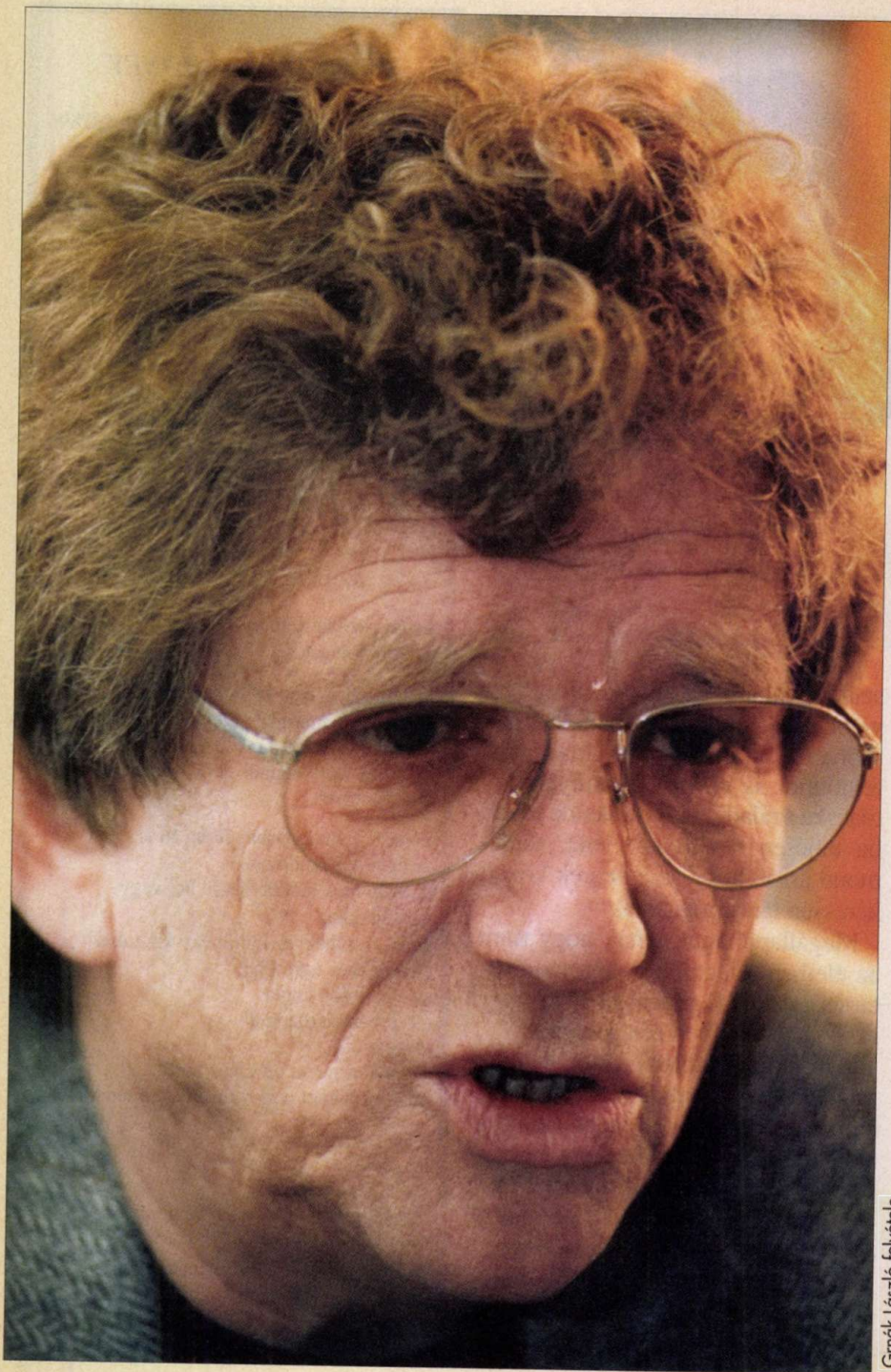

Gmók László felvétele

A gesztusaimat ÖRÖKÖLTEM

KERN ANDRÁS VALLOMÁSA

Lehet, hogy valaki arra gondol a kamaszkori paródiáim, vagy az időnként ironikus stílusom miatt, hogy rossz gyerek voltam az iskolában, de ez nem így van. Szerintem az alsó tagozatban kifejezetten fegyelmezett voltam. Később is csak a korán jött filmezés, szinkronizálás, rádiózás, na meg persze a humorizálás miatt lehettek súrlódások. De a legtöbb tanár jól tűrte a paródiákat. Egy ilyen előadásra egyszer az egész iskola összeült. Az órák is elmaradtak! Még belépődíjat is szedtem!

A matematika-tanárom volt az egyetlen, aki nem szerette, amit csinálok. Kemény, humortalan ember volt. Sikerült neki elérni, hogy behívják szegény apámat, és azt mondják, ha nem visz el, akkor nem fogok leérettségizni. Végül megúsztam kettessel.

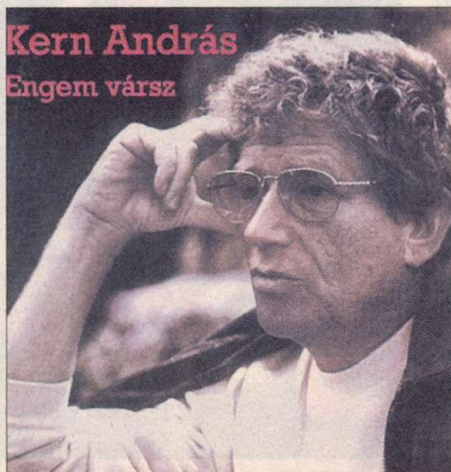
Sok tanárt szerettem, de főleg a magyartanárait, akik a human ér-

deklódésemet megalapozták. Az általános iskolai magyartanárnőmnek ezúton is köszönöm, hogy megtanított fogalmazni. A gimnáziumi osztályfőnököm, dr. Bíró Lajos Pál pedig, aki egy remek angolmán pali volt, megtanított gondolkodni, viselkedni, de még öltözködni is! No, és megtanultam tőle angolul. Vagyis amerikaiul. Abban az időben úgy tudtam a nyelvet, hogy akik hallottak, megkérdezték, honnan jöttem: New Jersey, Los Angeles?

A Lövölde térről, kezicsókolom!...

Ez volt. Bár ma tudnék úgy angolul!

Szóval sok tanárt szerettem, de tanítani nem szeretnék. Azt hiszem, irtózatossá kell lennem. Ha rendezek, filmet vagy színházban, akkor óhatatlanul – hogy is mondjam? – hatással kell lennem a stábra. El kell fogadtatnom velük, amit meg akarok csinálni, hogy együttműködjenek. De ennek semmi köze a pe-

A legújabb CD – Leonard Cohen dalai
Fábry Péter fordításában

dagógiához. Vagy legalábbis nagyon kevés. Ez inkább olyan ösztönös... Vagy a pedagógia is az? Minden hatás pedagógia? Nem hiszem.

Persze, ha engem rendeztek filmen vagy színpadon, akkor néhány embertől rettentő sokat tanultam. Igen, ők voltak az én színész-mesterség tanárain.

Most írtam erről egy darabot. *Szent István körút 14.* a címe és a Vígszínházban lehet látni. Arról szól, hogy én egy nagy generációtól leshettem el a szakmai fortélyokat. Mázlim volt. Hatvanötben a Víg kikért az iskolából. Én nem matekórán

voltam, hanem *Miller Közjáték Vichyben* című darabjának a próbáján. Olyanok ültek melletttem, mint *Tomanek Nándor*, *Darvas Iván*, *Latinovits Zoltán*, *Várkonyi Zoltán*, *Benkő Gyula* és a többiek. Gyönyörű volt látni, hogyan dolgozik Latinovits, megfigyelni Darvas beszédmódját, meg *Horvát*, amint rendez...

Várkonyi lazának látaszott, de kiderült, hogy fél. Pedig ő mindent tudott a szakmáról. Tőle tanultam meg..., nem is tanultam, örököltem, hogy hogyan kell előredőlvén, vagy négykézlábra állva, hason fekvén beszélni, hogy a színházban hátul is halljanak. Ha ilyen testhelyzetben játszom, mindig látom Várkonyit, és tudom: irtó nagy levegőt kell venni. Máskor, egy-egy helyzetben Darvas gesztusai ugranak be, vagy a Latino-

vitsé, de ezt én nem tanultam, mindez valahogy belém mászott.

Régen ezekkel a gesztusokkal volt is némi bajom. A paródiákkal meg ki-mit tudosként lettem ismert, és sokan kérdezték a főiskolán is, hogy hol van az én saját egyéniségem? Évekig kíntott ez a félelem: hátha én nem is vagyok igazi egyéniség, csak olyan utánzó. Szerencsére ez a félelem egy idő után elmúlt. Aztán *Koltai Tamás* színikritikus megírta, hogy Kern túl modoros, túl *kernes*, és én örültem, mert biztos lett, hogy én vagyok én.

A *Szent István körút 14.* a Vígszínházban